

ÚVOD

Kde je Leo?

Tuhle větu měli na jazyku všichni, kdo chodili s Leem do třídy na střední školu Juana Mantovaniho. Škola stála ve čtvrti Las Heras, v jižní části argentinského města Rosario, blízko jeho domova. Leo už týden nepřišel do školy, což se, pokud zrovna nebyl nemocný, prakticky nestávalo. Jeho lavice byla prázdná, a když někdo o přestávce vytáhl míč, hra bez něj byla ještě podivnější. Na škole byste marně hledali fotbalové hřiště, zatímco to dětské bylo pořád zaplněné a na kolektivní hry nebylo moc prostoru. A když tu nebyl Leo, lákalo ještě méně. Už pár dní ho ve škole nikdo neviděl.

Bylo září, tři měsíce před koncem školního roku, který v Argentině začíná v prosinci. Zrovna vrcholilo období zkoušek a Leo nikde. Někdo se za něj zeptal, jestli by nemohl dělat zkoušky jindy, nebo jestli by nemohl dostat nějakou práci na doma.

Ne, to by nemohl.

Přijde dneska Leo?

Spoluhráči z klubu Newell's Old Boys, který sídlí přímo v Rosariu a kde Leo odmalička hrál, se ptali stejně jako spolužáci ve škole. Už zmeškal několik tréninků v akademii Malvinas a dokonce nepřišel ani na víkendový zápas. „Žloutenka,“ řekl někdo. „Má žloutenku.“ Aha, tak to bude ono. Nikdo z kluků sice přesně nevěděl, co taková nemoc obnáší, ale už ten název zněl strašně. Tušili, že kdo něco takového chytne, určitě nemůže hrát fotbal. „Jo, Maestro má žloutenku.“ Tak to zkrátka bude.

Maestro. Ve škole mu říkali taky *el Piqui*, čili Drobeček. Ale pro dospívající kamarády z týmu (mezi nimiž se jinému říkalo Clark Kent a dalším Galicijec, Chrt nebo Korejec – kvůli účesu) byl prostě Maestro. V Argentině je přece každý fotbalista známý pod přezdívkou. Podle toho vypadala i týmová soupiska. Jméno, datum narození, výška a přezdívka: Myš, Prcek, nebo třeba Dehet.

Kam se jen ten Leo poděl?

Adrián Coria, jeho trenér v době, kdy Leo začínal hrát fotbal jedenáct na jedenáct, pozoroval tu rozmanitou skupinku kluků, ale ani on netušil, co se s tím klukem stalo. Trochu divné, vypařit se zrovna v září. Vlastně to bylo víc než jen divné. Pro Coriu to byl problém: vyhrávat bez Lea by bylo mnohem těžší. Někdo zavolał Quiquemu

Domínguezovi, jeho bývalému trenérovi z Newell's, ale ani on netušil. „Nevím. Fakt nevím, kde by mohl být.“ Ale i on tušil, že se něco děje. Leo byl sice vždycky spolehlivý kluk, ale když o rok dřív vyrazil na zkoušku do River Plate, taky nikomu nic neřekl. Že by ho River nakonec přeče jen zlákal? Někdo přeče říkal, že má žloutenku.

Pár dní před tím u Messiových doma zazvonil telefon: „Vemte toho kluka a hned přijďte.“ Tak dlouho na ten den čekali, a teď se najednou všechno semlelo tak rychle. Museli se na cestu do Evropy trochu připravit.

V Newell's nikdo nic nevěděl. Žádný z trenérů, technický ředitel ani hráč netušil, co se děje. Ani Leo, ani jeho táta Jorge, který měl vždycky synkovu kariéru pod kontrolou, nechtěli nikomu nic říct. Nebyl pro ně problém udržet tajemství. Oba umí být diskrétní, zdrženliví. V tom jsou si hodně podobní.

Novináři z deníku *La Capital* jako by tušili, co z Lea vyroste – už jako klukovi mu věnovali celou stranu. Tu první. V kalendáři bylo 3. září 2000 a titulek hlásil: „Výjimečný Malomocný kluk“. Malomocný? Ne, to Leo nebyl. Tak se říkalo všem, kdo za Newell's hráli – od chvíle, kdy klub v roce 1920 sehrál charitativní zápas, jehož výtěžek šel na kliniku, kde se tehdy malomocní léčili. Pod zajímavě znějícím titulkem svítila Leova fotka v dresu Newell's.

Vyprávěl, že vždycky bude „malomocným“, vášnivým fanouškem klubu, který pro něj byl odmala „vším“. Právě vyhrál se spoluhráči titul ve své věkové kategorii, na to byl hrdý. A svým klidným rozvázným hlasem (prý bylo těžké ho přimět, aby se do kamery usmál) líčil novináři některé ze svých snů. Chtěl být tělocvikářem. A k tomu hrát první ligu, samozřejmě.

No a také se dostat do argentinské mládežnické reprezentace. Bylo to ještě daleko, ale ano, samozřejmě, dostat se do národnáku, to by byl sen. Co prozradil dál? Že jeho oblíbeným jídlem je kuře. Oblíbená kniha? Hmmm... Bible. To bylo první, co ho napadlo. Ne, žádný velký čtenář nikdy nebyl. Kdyby nehrál fotbal, jaký jiný sport by si vybral? Musím na to odpovídat? Ano? Tak tedy asi házenou. Opravdu sám sebe viděl v budoucnu jako tělocvikáře. Tělocvik byl ve škole jediný předmět, který ho bavil.

Článek vyšel v novinové příloze určené pro rojinegros, tedy červenobílé – tak se kvůli barvě dresů říká fanouškům Newell's. Text začínal slovy: „*Lionel Messi hraje desátou ligu a je enganche, tvůrce hry. Je ještě kluk, ale už teď je jedním z největších talentů klubové akademie a má před sebou velkou budoucnost. Není vysoký, ale umí přejít přes jednoho i dva hráče, kličkovat, dávat góly a nešťastnější je, když má míč u nohy.*“

Leo tehdy byl na první straně přílohy, ne na titulní. Tahle výsada připadla Claudiu Parisovi, hráči z áčka, který se jen pár dní předtím rozhodl v klubu zůstat. Ale černobílá fotokopie článku si i tak našla cestu přes Atlantik.

Jorge, Leo a rodinný kamarád, se kterým vyrazili na letiště v Ezeize, o textu klábosili po cestě z Rosaria do Buenos Aires. Trmáceli se tři a půl hodiny, ale Leovi připadala cesta mnohem delší. Nudná. Seděl na zadním sedadle, koukal z okna a neviděl nic než údolí a dopravní značky.

Bylo 17. září 2000. Neděle.

Z Ezeizy letěli do Barcelony a věděli o tom jen jejich nejbližší a ředitel Leovy školy.

Před nimi byla čtyřiaadvacetihodinová cesta.

„Ta cesta byla fajn, protože to pro mě bylo něco úplně nového. Nikdy předtím jsem neletěl letadlem, nikdy jsem necestoval tak daleko. Užíval jsem si to, dokud se letadlo nezačalo trochu třást,“ vzpomínal později Messi v rozhovoru pro *Revista Barça*, klubový časopis Barcelony.

Paměť si s vámi občas může pěkně pohrávat. Ve skutečnosti se letadlo zmítalo v dost silných turbulencích. Když se podávalo první jídlo, Leo nesnědl ani sousto. Místo toho spal, natažený přes tři sedadla. Z krátkých kalhot mu čouhaly malé hubené nožičky. Bylo mu nevolno, žaludek se mu obracel. Spal špatně, onemocněl.

O mnoho let později mu bylo podobně zle skoro pokaždé, když měl vyběhnout na hřiště. Někdy se sám sebe ptal, jestli mu tehdy v letadle bylo opravdu špatně jen z turbulencí.

Do Barcelony dorazili v pondělí 18. září, v pravé poledne. Sedm měsíců poté, co Jorge natočil video, na základě kterého někteří za-

čali Lea označovat za nového Maradonu a jiní – ti, kteří mu byli nejbližší – si uvědomili, že pokud všechno půjde podle plánu, může to se svým talentem dotáhnout do světa profesionálního fotbalu.

Někdo malému Messimu přinesl kilo pomerančů a pár tenisových míčků. Řekli mu, aby s nimi týden trénoval. O sedm dní později vznikla „véháeska“, která zachytila, jak Leo udělal s pomerančem 113 nožiček. S tenisovým míčkem to bylo ještě snazší: 140 *jueguitos*, jak nožičkám říkají v Argentině.

Opodál ležel pingpongový míček. „Dejte to Leovi!“ Dali mu to. Dvacet devět dotyků. Jen si to zkuste! Zvládnete aspoň tři? Leo má před vámi velký náskok. Odmala strávil celý den – a opravdu každý den – s míčem u nohy. Mezi zápasy, při zápasech, doma, na školním plácku. Každý den.

O osm let později Mastercard použil útržky z videokazety ve své reklamě. Můžete si ji najít na Youtube.

Ale tehdy, od února 2000, kdy video vzniklo, řešila Messiho rodina důležité otázky. „Kdy poletíme? Kam poletíme? A poletíme vůbec?“ To téma probírali denně. Nejistota se mísila s natěšením.

To video, spolu s dalším, na kterém Leo na klubovém hřišti v dresu Newell's probíhá s míčem u nohy mezi kužely a kličkuje, přistálo jednoho dne na stole Josepa Maríi Minguella, známého hráčského agenta, který měl dobré kontakty v Barceloně. Dokonce byl členem klubu.

Ze začátku si nebyl úplně jistý. Leo byl ještě malý kluk, pocházel zdaleka. Ale nakonec, o pár měsíců později se Minguella nechal přesvědčit. Částečně tím, co viděl na videu, trochu i naléháním kolegů, kteří v Messiho budoucnost hned uvěřili. Rozhodl se na tenhle „projekt“ vsadit. A přesvědčit Barcelonu, aby Lea pozvala na zkoušku.

Jen chvíli předtím, než se o Lea začal zajímat Real Madrid.

Ze své kanceláře Minguella zavolal do Argentiny. Messiovým řekl, aby si zabalili a vyrazili do Barcelony tak rychle, jak to jen půjde. „Vemte toho kluka!“ Leo se mohl chystat na svůj první let. A rovnou přes Atlantik, do Evropy.

V rozpálené Barceloně na konci léta vystoupil z letadla třináctiletý argentinský kluk s kouzelnými nohama a zavazadlem v ruce. Měl

v hlavě sen o tom, jak uspěje v konkurenci nových soupeřů, s novými spoluhráči. Ve velkém klubu, daleko, tak daleko od domova.

Ti, kdo ho viděli poprvé, tak maličkého, byli přesvědčení, že Barcelonu udělala hroznou chybu. Všechna ta snaha kvůli... Tomuhle? Jak by se mohl někdo tak prťavý stát dobrým fotbalistou?

„Začal jsem Barcelonu sledovat v době, kdy tu hrál Ronaldo. A krátce potom přišla moje šance. Abych řekl pravdu, tehdy jsem se hodně těšil, moc jsem sem chtěl jít, protože jsem chtěl poznat to, co jsem předtím sledoval z velké dálky. Ale když jsem tu pak najednou byl, nedokázal jsem si představit, jak moc těžké to všechno bude,“ líčil Messi pro *Revista Barça*.

To nebyl Lionel Messi, kdo tehdy přicestoval do Barcelony. Byl to jen natěšený malý kluk.

Dave Sadbury v písni „The King of Rome“ zpívá o tom, že když žijete v zapadákově, jako je West End, čtvrt ve městě Derby, nemůžete si splnit své sny: „Člověk se může plazit nebo se naučí létat. Ale když žijete tady, země je setsakra blízko.“ V Rosariu bylo „naučit se létat“ v roce 2000 těžší než kdy jindy.

Newell's zahodili svou šanci, když odmítli Messiho rodině pomoci. Musela sehnat hodně peněz, aby zaplatila Leovi hormonální léčbu, kterou tak moc potřeboval, aby mohl vyrůst. Kdyby tehdy Newell's zaplatili, malý Leo by nikdy z Argentiny neodešel.

V té době neexistoval nikdo, kdo by letěl přes Atlantik tak mladý, aby se v Evropě pokusil najít fotbalové štěstí. Třináctiletí kluci kvůli tomu rozhodně neopouštěli Argentinu, ani pro evropské kluby nebylo běžné, že by se snažily získat hráče v tak nízkém věku. Nikdo nikdy předtím nedostal takovou šanci tak brzy. A doma v Las Heras přitom nikdo neměl nejmenší tušení o tom, co se děje. Leo má žloutenku. Jo? Aha, tak takhle je to.

Minguella se mezitím v Barceloně dozvěděl, že pokud španělský klub zaplatí nákladnou hormonální léčbu a zároveň najde práci pro Messiho otce – což byla podmínka pro přestup tak mladého hráče – Leo přijde. Lehce ho sice našly i Real a Atlético Madrid, ale nic konkrétního z toho nevzešlo. Pokud Barça bude mít zájem, bude to

lepší než cokoli jiného – to běželo hlavou všem, kdo se snažili přestup dotáhnout.

Josep María Minguella: Většina z nás nebyla zvyklá jednat s tak mladými hráči. Třeba já jsem se poprvé setkal s Pepem Guardiola, nebo spíš on se mnou, když mu bylo dvacet. Takže jsem se stal jeho agentem v době, kdy nakukoval do áčka Barcelony. Celý ten cirkus, který se dnes odehrává kolem kluků, kterým je dvanáct, třináct nebo čtrnáct, tehdy neexistoval. Takže když mi známí z Argentiny řekli o klučinovi, který byl podle nich výjimečný, moje první reakce byla: Dobře, co budeme s klukem v jeho věku dělat? Měl jsem pochybnosti, ale naléhali na mě tolik, že jsem to začal brát vážně. Dostalo se ke mně video, na kterém získá míč u vlastní šestnáctky, proklíčkuje přes tisíc soupeřů a dá gól. A musím říct... Ano, hned mi přišel výjimečný. O pár měsíců později jsem mluvil s prezidentem klubu Joanem Gaspartem, sportovním ředitelem Antonem Parerou a technickým ředitelem Charlym Rexachem.

Charly Rexach: Jednoho dne jsem byl hrát s Minguellou tenis a on mi řekl, že ví o klukovi, který je fenomenální... Trochu podobný Maradonovi. Ale to už jsem předtím slyšel tolikrát... Pak mi řekl, že je z Argentiny. Myslel jsem si: Aha, borec kolem osmnácti devatenácti let. Pak mi Minguella prozradil, že je mu třináct. Povídám mu: „Jseš blázen, nebo co? Myslíš, že bych šel do něčeho takového? Bez šance. Bez šance!“

Joaquim Rifé: Řídil jsem tehdy barcelonskou akademii. A přišla nám nabídka toho kluka vyzkoušet. Charly Rexach byl technickým ředitelem klubu a pochopitelně se soustředil hlavně na áčko dospělých. Ale byl dobrý kamarád s Josepem Mariou Minguellou, který Messiho lidem z Barcelony představil. A naslouchal tomu, co o tom klukovi říkal.

Charly Rexach: Všechno tady probíhá podle určitých pravidel. Když mi někdo řekne, že ví o klukovi – plácnu – ze Zaragozy, který je úžasný, zeptám se, kdo to je, na jaké pozici hraje a kam se na něj můžu přijet podívat. Pak pošlu dva nebo tři lidi, aby se na něj koukli, a když jeden z nich říká ano a druhý ne, jedu se nakonec přesvědčit

sám a rozhodnu to. Potom mu musíte najít místo v týmu a zařadit řadu dalších věcí. Další možností je, že bývalý hráč Barcelony, dejme tomu třeba Rivaldo, mi řekne: Hele, vím o dvanácti, třináctiletém klukovi v Brazílii, ze kterého může být fantastický fotbalista. Okamžitě zpozorním, protože když to řekne někdo jako Rivaldo, musíte to brát vážně. Když to řekne někdo jiný, nechám si to projít hlavou. Ale dokonce i když mi ho doporučí Rivaldo a řekne: Jeď se na něj podívat, řeknu ne. Pojďme to radši udělat naopak... Přiveďte ho sem, my ho necháme čtrnáct dní trénovat pod našimi trenéry v akademii a oni si ho prostudují. Pokud bude v prvních dnech nervózní, časem se z toho dostane. Představte si, jak by to vypadalo, kdybychom letěli tu dálku do Argentiny nebo do jiné vzdálené země, a ten kluk třeba onemocněl, nemohl hrát nebo cokoli jiného. Musí být opravdu hodně dobrý, abychom porušili naše pravidla a zvyklosti.

Josep María Minguella: Rodiče a ten kluk by stejně z Argentiny odešli. Kdyby nemohli zůstat v Barceloně, zkusili by jiné kluby. Říkal jsem Charlymu, že přicestoval kvůli léčbě, kterou kluby v jeho zemi nechtěly platit. A že Barcelona by musela tuhle zodpovědnost vzít na sebe.

Charly Rexach: Takže mi Minguella, kterému opravdu hodně důvěřuji, řekl: Je tu kluk, o kterém říkají, že je fenomenální. Tak co s tím uděláme?

A tak od chvíle, kdy Minguella poprvé viděl video s Leovými nožičkami a kličkami, uteklo pár měsíců. Hlavou mu pořád běželo: Já nevím, je tak daleko, ještě tak mladý... Jeho nerozhodnost dolehla k Messiho rodině až z Barcelony. Následovaly měsíce nejistoty. Co se asi stalo s tou kazetou? Mají zájem? Proč kontakt ochladl? Co bude s Leem? Co mu mají říct?

Charly Rexach: Řekl jsem Minguellovi, že nejsem připravený cestovat tak daleko a sledovat kluka, kterému je teprve dvanáct. Kdyby mu bylo osmnáct, dvacet... Tehdy jsem mu taky navrhl, že o Velikonočních, nebo o Vánocích, nebo kdykoli jindy musíme najít v kalendáři datum, kdy ten kluk přiletí s rodiči a na čtrnáct dní tu zůstane.

Rifé: Řekl jsem Rexachovi, že jsem naplánoval zápas, ve kterém se na toho kluka bude moci podívat.

Gaspart, Parera, Rifé, Minguella, Rexach... Barcelonská „vrchnost“ debatovala o třináctiletém klukovi z Argentiny. Těžké váhy. Význam jejich přítomnosti pro tak mladého kluka nemohl projít bez zájmu trenérů v akademii, kteří budou zodpovědní za jeho vývoj a trénink v příštích dvou týdnech. Týdnech, které rozhodnou.

Rodolfo Borrell: Pamatuju si, že jednoho dne mi v kanceláři někdo – už si nevzpomenu, kdo to byl – dal do roky černobílou kopii článku z argentinských novin, který pojednával o Messim. A řekli mi, že tenhle kluk přiletí na zkoušku. Už jsem tu kopii hledal, jsem si skoro jistý, že ji mají doma moji rodiče. Měl bych se po ní podívat. A pamatuju si to, protože to bylo poprvé, kdy jsem slyšel slovo „gambeta“ – tedy klíčkování. A také „enganche“, což je hodně „argentinské“ slovo pro hráče nastupujícího pod hrotovým útočníkem. Říkali mi, že ten klučina by měl být v mém týmu, protože se narodil v roce 1987. Vždycky jsem říkal, že důvod, proč jsem byl prvním Messiho trenérem, byl jediný: svěřili mi tehdy v Barceloně tým do čtrnácti let. Jsem si jistý, že jste slyšel o 10 000 trenérech, kteří tvrdí, že ho vedli jako první. Ne?

Na letišti v Barceloně na ně čekal Juan Mateo z Minguellovy kanceláře, který je zavezl na sever Barcelony, kde agent sídlil. Ve výtahu se Messiovi poprvé potkali s Txiki Beguiristainem, budoucím sportovním ředitelem Barcelony a chlapíkem, který měl k Minguellovi velmi blízko. „Jsme z Argentiny,“ řekl někdo z Leova doprovodu. Txiki pohladil chlapce po vlasech a prohodil: „Tenhle kluk musí být fakt dobrý. Je ještě tak malý, a už je tady.“

Poté, co si promluvili s katalánským agentem, Jorge a Leo přejeli do hotelu Plaza. Barcelona jim vydaje za cestu, do kterých samozřejmě spadalo i ubytování, nezaplatila – to nedělala nikdy. Ale Minguella znal majitele hotelu, který stojí na náměstí Plaza España a zařídili, že Messiho rodina mohla bydlet v pokoji číslo 546. S pěkným výhledem: z okna mohli spatřit haly barcelonského výstavního centra a v dál-

ce i Národní palác a fontánu Montjuïc, která v noci za zvuků hudby měnila barvy. O něco blíž byly věže postavené při příležitosti pořádní Světové výstavy v roce 1929, které lemovaly ulici Avenida Reina Maria Cristina. A v popředí fontána na Plaza España, klasické dílo španělské architektury. Sousoší kolem ní má symbolizovat řeky, které tečou do tří moří omývajících břehy Pyrenejského poloostrova.

Leo Messi nechal svá zavazadla v pokoji. Malý fotbalista se už cítil trochu líný, ale pořád byl zesláblý po dlouhém letu. Přesto Rifé řekl Jorgemu, že chce vidět Lea trénovat. Dnes. V šest hodin. A tak se musel sebrat a jít.

Rodolfo Borrell byl jeho prvním trenérem v Barceloně.

Rodo, jak mu říkají, je teď ředitelem v akademii anglického Manchesteru City, se v sezoně 2000–01 staral o áčko *Infantiles*, jak se jim ve španělštině říká. Tenhle tým vstoupil do historie. Cesc Fàbregas, Gerard Piqué, Marc Pedraza, Marc Valiente, Víctor Vázquez, Toni Calvo, Sito Riera, Rafael Blázquez... Jeden z nejlepších žákovských výběrů, jaký kdy Barcelona měla. A teď se k nim měl přidat další kluk, kterého předcházela hodně zajímavá pověst.

V pondělí odpoledne se ti, kteří měli akademii na starosti (Quiquet Rifé, Quique Costas, Juan Manuel Asensi, trenéři Rodolfo Borrell, Xavi Llorenç a Albert Benaiges) potkali na hřištích číslo dvě a tři, hned vedle Mini Stadionu – jedno bylo travnaté, druhé pokrýval umělý povrch. Teď se sem všichni přišli podívat, jak kluci trénují. A hlavně ten nový.

Charly Rexach nedorazil, musel do Austrálie, kde sledoval fotbal na olympijských hrách v Sydney. Turnaj byl tehdy nabitý zajímavými hráči (mimo jiné Tamudo, Xavi, Puyol, Zamorano, Suazo, Mbooma, Lauren nebo Eto'o). Ale Rexach vlastně ani nechyběl, na starosti měl hlavně rozhodování ohledně áčka, akademii řešili jiní. A kdyby všichni souhlasili, ten kluk, kterého doporučil Minguella, by do Barcelony mohl přijít. Kdyby byli proti, nepřišel by. Charly zařídil zkoušku, nic víc dělat nemusel.

Messi byl před prvním tréninkem v klidu. Pořád mu po neklidném letu nebylo úplně dobře, ale uvědomoval si, že je v Barceloně, protože přesně tohle si přál. O tomhle snil. Měl maximálně týden

(pak se musel vrátit do školy), aby předvedl, co všechno s míčem dokáže. To byla ta jednodušší část.

Představte si, že jste nikdy dřív neviděli Camp Nou nebo Mini Stadion. Tak jako do té doby Leo.

Když přicházel k těm hřištím přilepeným k Mini, zmenšenině Camp Nou, „Blecha“ znejistěl. Váhavě postával před kabinami, bál se tam vkročit. Tak strašně moc se styděl... Začal se převlékat před kabinou, až po chvílce vešel dovnitř. Držel se stranou od ostatních, postával v rohu a doléhalo na něj napětí.

Představte si, že byste nikdy dřív neviděli Lionela Messiho. Tak jako ta skupinka kluků, kterým bylo stejně jako jemu. A jako ti trenéři, kteří o něm do té doby pomalu ani neslyšeli.

„Podívej na něj. Je moc malý,“ šeptali si kluci. Rodo mezitím přišel do kabiny. „Sedni si, chlapče,“ řekl Leovi, který ho ani nepozdravil, když vešel do dveří. Nebo aspoň ten zvuk, který vydal, nezněl jako přátelský pozdrav.

Pro Cesca Fàbregase a Gerarda Piquého, kteří se také připravovali na začátek tréninku, byl ten Argentinec jen další kluk, který přišel do Barcelony na zkoušku. Málokdy šlo o cizince, ale občas někdo ze zahraničí také dorazil. Každý měsíc se kabinou mihlo několik nováčků. Když se Leo převlékal v rohu, Rodo se přitočil k ostatním a kladl jim na srdce: „Buďte na něj opatrní. Je malinký, nesmíte mu nic udělat.“

Piqué: První týden byl Leo hodně, hodně osamocený. My ostatní jsme ve skupince mluvili, dělali jsme legrácky, ale on seděl na lavičce, až na jejím konci. Byl hodně ostýchavý, tichý. Až introvertní.

Cesc: Přicházelo k nám tolik nových hráčů, že nám to už ani nepřišlo jako něco důležitého. Ale jeho první den si pamatuju naprosto perfektně.

Zatímco si Messi bandážoval kotníky, kluci kolem ho pozorovali s úšklebkem na tváři.

Piqué: Byl fakt maličký, neřekl skoro ani slovo a nikdo nemohl tušit, co se za chvíli stane.

Leo měřil metr a čtyřicet osm centimetrů.

Cesc: Měl delší vlasy a mluvil měkkou a tichou argentinskou španělštinou. Tak, že jste ho skoro ani neslyšeli. Vlastně nemluvil skoro vůbec. Byl tenký jako nudle. Říkali jsme si: Tenhle borec tu jen zabírá místo...

Takový byl názor většiny.

Jeden z Borrellových asistentů pozoroval Lea s obavami. Všiml si, že si bandážoval kotníky a zeptal se ho, jestli není zraněný. „Ne, ne, to je argentinský zvyk. Aby člověk předešel vyvrtnutí.“

Jinak Leo neřikal nic. A ostatní dvanácti a třináctiletí výrostci si z něj hned začali utahovat: „Ten kluk je trpajzlík,“ smáli se.

Messi vyběhl na hřiště po boku Piquého, který vypadal, že je dvakrát vyšší. Leo mu sahal někam po pás.

Jorge byl na tribuně a v uších mu znělo to, co říkali všichni: „Je hrozně malý. Moc malý!“

Skupinka se začala rozvíčovat. Všechno s míčem. Nejdřív kontrola balonu. Jeden dotyk, dva, tři... Pak deset, jedenáct, dvanáct... „Hele, míč mu vůbec nespadne na zem,“ divil se jeden z diváků. Dvacet, dvacet jedna...

Cesc: Jakmile jsme začali něco dělat s míčem, hned jsme poznali, že je jiný než ostatní kluci, kteří sem chodili na zkoušku.

Pak Rodolfo Borrell nařídil cvičení, ve kterém hráči chodili jeden na jednoho a pak stříleli na branku. A když se k míči dostal Leo... Ostatní měli problém.

Cesc: Nejdřív ze mě udělal totálního panáka, pak dal gól. Jako malý jsem byl hodně dobrý v bránění situací jeden na jednoho. Ale teď jsem prohrával. Byl jsem zvyklý, že míč získávám snadno, ani nevím, jak se mi to dařilo. Ale on ze mě udělal takového hlupáka, že se mi ani nechtělo tomu věřit. Dobře, napoprvé to nečekáte, možná do toho nejedete úplně naplno. Ale on to opakoval pořád dál a dál.